

0605 – 5. juni

Du skal ikke ha andre guder ved siden av meg. 2Mos 20: 3.

Kanskje vi så noenlunde forstår hva det første budet krever. Og hvis så Herren Gud var tilfreds bare med at vi kjenner til og vet hva som er hans vilje, var jo dermed alt vel. Men det er tvert imot noe ganske annet Den Hellige Gud vil ha av oss; nemlig at vi også skal leve etter dette. Ikke bare vite, forstå og tale om det, men virkelig gjøre det han befaler.

Og han vil ikke akseptere at dette hans første bud bare blir oversett og foraktet. Han vil virkelig påse at det blir etterlevd. Derfor har han føyd til dette budet både en forferdelig advarsel, og et herlig løfte. For det er akkurat til dette første budet han tilføyer: «Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjem søker fedrenes misgjerninger på barna i tredje og fjerde slektsledd, på dem som hater meg, og som viser barmhjertighet mot tusen slektsledd, når de elsker meg og holder mine bud».

Selv om disse ordene også kan anvendes på alle budene, må likevel hver éneste en merke seg denne alvorlige advarselen, og den hellige nidkjærhet Herren har for sitt første bud. Så vi tar det til hjertet, for virkelig å leve etter det. Det er vel ingen av oss som vil påta seg å gå inn under Guds vrede?

Det det er spørsmål om, er altså å gjøre, ikke bare kjenne sin Herres vilje. Det samme sa Herren til den skriftlærde, når han hadde sitert det største budet: «Gjør dette, så skal du leve!» Det er jo det forskrekkeligste hykleri rett foran den store Guds øyne, hvis du bare lot det hele være med å høre, forstå og bedømme hans ord. Og så ture videre og glemme å leve etter dette.

Så hør da ennå en gang hva det er Herren sier: «Du skal ikke ha andre guder ved siden av meg». Hvem er det som skal leve etter dette, om ikke akkurat du – du som hører hans røst. Du selv, som leser og forstår hans bud.

Eller vil du at bare de andre skal ta dette til seg? Hvorfor er du unntaket? Og Herren sier ikke at du kan, må eller får lov til å gjøre dette, hvis det passer deg. Nei, han sier du skal – du skal –. Du står altså ikke fritt til om du vil gjøre det, eller la være. Nei, du skal gjøre det, – eller bli stående med hans rettfærdige vrede og dom over deg.

Han har en guddommelig majestets rett til å byde og befale over deg. Så sier han da heller ikke at du skal skille deg av med enkelte avguder, men kan beholde en og annen. Nei, han sier: «Du skal ikke ha andre guder ved siden av meg!» Det er kanskje ikke andre mennesker du har som avguder. Men kanskje pengene dine er det? Eller kanskje du ikke har mye penger, men har isteden store personlige egenskaper, som lærdom, dyktighet, eller andre gaver.

Og kan hende du ikke har disse heller til avguder. Men du har kanskje en spesiell nåde på det åndelige området. Det kan være du har spesielt stor kunnskap, visdom, åndelig styrke, gudfryktighet. Og dette er blitt en forferdelig avgud for deg. Herren ser det, og han skal dømme hver enkelt, uten å gjøre forskjell. Det hviler et evig og guddommelig alvor over dette budet: «Du skal ikke ha andre guder ved siden av meg!»

Og tenk igjen på dette ordet elske – «Du skal elske Herren, din Gud, av hele ditt hjerte». «Elske» betyr også her å elske! Er du derimot likegyldig overfor Gud, så det ikke er din inderligste lyst først og sist å ha fellesskap med ham, tale med ham, og tale om ham? Husk at «det hjertet er fullt av, det

taler munnen»! Eller er dine tanker og ord mer opptatt med andre ting, om det så er med de beste gjerninger? Da er det ikke Gud selv du elsker mest.

Om du så også synes hans bud er tunge, så du må tvinge deg til å gjøre det Gud vil, –. Eller du er misfornøyd med det som er hans vilje når han tar fra deg avgudene dine, forbyr deg å fortsette i dine synder, eller sender deg lidelse og motstand, eller du mister noe du har kjær. Da elsker du ham ikke av hele ditt hjerte.

Da elsker du deg selv høyere enn den store Gud og det som er hans vilje. Du dyrker den aller verste avguden: Deg selv! Og da er du vel klar over at du etter Herrens hellige lov er dømt til helvete, og med all rett tilhører djevelen?

Hvis du derimot trofast holder dette Guds første bud, og dermed også de andre budene, da skal du vite at Gud er overmåte nådig mot deg, at du er velbehagelig for ham med alt hva du er. Da skal du her i livet og i all evighet få del i hele hans rike. Dette lærer loven.

Overfor dette står så hvert eneste menneske åpent og bart. Kan du, når du ser slike Guds bud, fremdeles være likegyldig, bare høre og se, men overlate til andre å ta dette til hjertet? Fortsetter du da bare selv i et likeglad og ubekymret liv? Da er alt dette et bevis på at du er en lettsindig gudsforakter, som ikke bryr deg om Gud og hans hellige lov.

Du er kanskje et ydmykt og kristelig menneske. Men du har den holdningen at «dette er det jo ikke ett eneste menneske som kan oppfylle». Og så fortsetter du å leve, men uten å være opptatt med Guds vilje, i «din åndelige fattigdom», som du vitner så andektig om. Men det er en «fattigdom» som slett ikke får knuse deg, eller anfekter og tukter deg. Men som du tvert imot kan leve svært så selvsikker og selvhjulpet med.

Eller du er blant dem som sier: Dette er rett. Slik bør kristne mennesker leve, det og det bør de gjøre. Men selv går du ikke inn under kravene. Da har du heller ikke oppdaget hvor totalt fortapt du er i all din «hellighet», men farer fort over selve prøven for ditt eget hjerte.

Men da burde du jo være klar over at du er en bedratt og forblindet hykler – akkurat som den skriftlærde, som kunne sitere helt korrekt det første og største budet, men bare var opptatt med å «ville rettfærdiggjøre seg selv».